

ພຣະທຳດານເືອນ - ເລກທີ ຫ້າສິບສີ່

ການເປີດເຜີຍວັນສຸດທ້າຍ: ການສະແຫວງຫາຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງດານເືອນ

Jeff Pippenger

2024-01-18

ໃນບົດຄວາມໜຶ່ງເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ ພວກເຮົາໄດ້ຈົບລົງດ້ວຍຂໍ້ຄວາມຕອນໜຶ່ງຈາກ Prophets and Kings ທີ່ຊື່ສະເດັດໄດ້ຊີ້ວ່າ ດານເືອນກຳລັງສະແຫວງຫາທີ່ຈະ "ເຂົ້າໃຈຄວາມສຳພັນທີ່ກາງເປັນເຊະເລີຍເຈດຕະນາ ຕາມທີ່ໄດ້ຖືກພະຍາກອນໄວ້ໂດຍເຢເຣມີຍາ ມີຕົວສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ ຊຶ່ງໃນນິມິດນັ້ນ ທ່ານໄດ້ຍິນຜູ້ມາຢຽມຢາມຈາກສະຫວັນປະກາດວ່າຈະຕ້ອງຜ່ານໄປກ່ອນການຊຳລະພະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ."

"ໂດຍຜ່ານນິມິດອີກອັນໜຶ່ງ ແສງສະຫວ່າງເພີ່ມເຕີມໄດ້ສ້າງລົງເທິງເຫດການໃນອະນາຄົດ; ແລະໃນຕອນສິ້ນສຸດຂອງນິມິດນີ້ ດານເືອນໄດ້ຍິນ 'ຜູ້ບໍລິສຸດຜູ້ໜຶ່ງກ່າວຢູ່ ແລະຜູ້ບໍລິສຸດອີກຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ຜູ້ບໍລິສຸດຜູ້ນັ້ນທີ່ກ່າວຢູ່ວ່າ 'ນິມິດນີ້ຈະຍາວນານເທົ່າໃດ?' ດານເືອນ 8:13. ຄຳຕອບທີ່ໄດ້ຮັບວ່າ, 'ຈົນເຖິງສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ; ແລ້ວສະຖານບໍລິສຸດຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ' (ຂໍ້ 14), ເຮັດໃຫ້ທ່ານເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສັບສົນ. ທ່ານໄດ້ສະແຫວງຫາຄວາມໝາຍຂອງນິມິດນັ້ນຢ່າງຈິງຈັງ. ທ່ານບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງການເປັນເຊຍເຈດຕະນາ ຕາມທີ່ໄດ້ຖືກພະຍາກອນໄວ້ໂດຍຜ່ານເຢເຣມີຍາ, ກັບສອງພັນສາມຮ້ອຍປີທີ່ໃນນິມິດນັ້ນ ທ່ານໄດ້ຍິນຜູ້ມາຢຽມຢາມຈາກສະຫວັນປະກາດວ່າຈະຕ້ອງຜ່ານໄປກ່ອນການຊຳລະສະຖານບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ທຸດສະຫວັນກາບຣີເືອນໄດ້ໃຫ້ຄຳອະທິບາຍແກ່ທ່ານພຽງບາງສ່ວນ; ແຕ່ເມື່ອຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳວ່າ, 'ນິມິດນັ້ນ ... ຈະເປັນສຳລັບຫຼາຍວັນ,' ທ່ານກໍ່ສະຫຼົບໄປ. 'ຂ້ານ້ອຍ ດານເືອນ ໄດ້ສະຫຼົບໄປ,' ທ່ານໄດ້ບັນທຶກໄວ້ເຖິງປະສົບການຂອງຕົນ, 'ແລະປ່ວຍຢູ່ຫຼາຍມື້; ຫຼັງຈາກນັ້ນຂ້ານ້ອຍລຸກຂຶ້ນ ແລະໄດ້ເຮັດວຽກຂອງກະສັດ; ແລະຂ້ານ້ອຍກໍ່ປະຫລາດໃຈດ້ວຍນິມິດນັ້ນ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈມັນ.' ຂໍ້ 26, 27." Prophets and Kings, 553, 554.

ພວກເຮົາເລີຍໄດ້ເຫັນໄດ້ບັນລຸເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຄົບຖ້ວນໃນຂ່າວສານພື້ນຖານທີ່ພວກເຮົາໄດ້ປະກາດ. ເມື່ອເວລາໄດ້ມາເຖິງທີ່ສຶກສາໂຕແຫ່ງເຜົາຢູດາຊົງປະສົງຈະປະທານຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບ "ເຈດຕະນາ," ພວກເຮົາໄດ້ບຽນຜ່ານເຂົ້າສູ່ປະສົບການລາໂອດີເຊຍ, ແລະອີກເຈດຕະນາໄດ້ປະຕິເສດແສງສະຫວ່າງແຫ່ງ "ເຈດຕະນາ" ໂດຍສິ້ນເຊີງ. ພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍເຫັນຄວາມສຳພັນຢ່າງຄົບຖ້ວນຂອງເຈດຕະນາ ແລະ ສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ, ຊຶ່ງດານເືອນໄດ້ສະແຫວງຫາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈດ້ວຍໃຈຈິດຈໍ່. ດານເືອນເປັນຕົວແທນຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍ.

ແຜ່ນດິນທີ່ໄດ້ຊົມຊົມການຖືສະບາໄຕຂອງມັນນັ້ນ ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພັນທະສັນຍາທີ່ຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ ຊຶ່ງລວມເຖິງຂໍ້ກຳນົດເລື່ອງການພັກຂອງແຜ່ນດິນໃນທຸກໆປີທີ່ເຈດຕະນາ. ພັນທະສັນຍານັ້ນລວມເຖິງວົງຈອນຂອງເຈດຕະນາທີ່ຊ້ຳກັນເຈດຕະນາ. ມັນຍັງລວມເຖິງການປ່ອຍແລະການພົ້ນຄວາມສິ້ນສຸດ ແລະທາດ ໃນຕອນສິ້ນສຸດຂອງເຈດຕະນາຈອນແຫ່ງເຈດຕະນາ (ສີສິບເກົ້າປີ) ໃນລະຫວ່າງການສະຫລອງທີ່ຮູ້ຈັກກັນວ່າ ປີຢູບລິວິ. ຊາວຢິວໄດ້ຂັດຂຶ້ນຕໍ່ຫຼັກການແຫ່ງພັນທະສັນຍາເຫຼົ່ານັ້ນ, ແລະ 2 Chronicles ໄດ້ລະບຸວ່າ ເຈດຕະນາບໍ່ແມ່ນການຖືກກວາດໄປເປັນເຊຍເລີຍ, ຊຶ່ງຜູ້ພະຍາກອນ Jeremiah ໄດ້ກ່າວໄວ້, ເປັນຕົວແທນຂອງການກະບົດກ່ອນໜ້ານັ້ນສື່ອຍເກົ້າສິບປີ. ໃນສື່ອຍເກົ້າສິບປີນັ້ນ, ຖ້າອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານໄດ້ເຊື່ອຟັງຄຳຊີເນະພາຍໃນພັນທະສັນຍາ ຕາມທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ໃນ Leviticus

25, ກໍຈະມີລວມທັງໝົດເຈັດສິບປີໃນບັນດາປີເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ແຜ່ນດິນໄດ້ຟັກ.

ປີຕາມພຣະຄຳພີສາມຮ້ອຍຫົກສິບວັນ, ແລະ ສາມຮ້ອຍຫົກສິບວັນ ຄູນດ້ວຍເຈັດ ("ເຈັດເທື່ອ") ເທົ່າກັບສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວວັນ.

ເຈັດສິບປີນັ້ນຜູກພັນຢ່າງແນ່ນອນກັບການຟັກຂອງແຜ່ນດິນ, ຊຶ່ງກໍຜູກພັນຢ່າງແນ່ນອນກັບ "ເຈັດເທື່ອ."

ດານເຮອນກຳລັງສະແຫວງຫາທີ່ຈະ "ເຂົ້າໃຈຄວາມສຳພັນ" ຂອງ "ການເປັນຊະເລື້ອເຈັດສິບປີ,"

"ກັບສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ" "ກ່ອນການຊຳລະສະຖານບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ." ດັ່ງນັ້ນ

ທ່ານຈຶ່ງກຳລັງສະແຫວງຫາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງນິມິດ "chazon" ແລະນິມິດ "mareh."

ເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມສຳພັນນັ້ນ ໂດຍບໍ່ຍອມຮັບເລື່ອງການຟັກຂອງແຜ່ນດິນໃນພຣະທຳເລວີ

ບົດທຳອິດທຳ ແລະ ຊາວຫົກ ຄຽງຄູ່ກັບການເປັນຊະເລື້ອເຈັດສິບປີທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວເຖິງ. ຖ້າທ່ານບໍ່ເຊື່ອວ່າ

"ເຈັດເທື່ອ" ເປັນຕົວແທນຂອງຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວວັນ,

ທ່ານກໍຖອນຕົນເອງອອກຈາກການເປັນບຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ດານເຮອນເປັນຕົວແທນໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ພວກ

Millerites ເຄີຍເຊື່ອວ່າ "ເຈັດເທື່ອ" ເປັນຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາ, ແຕ່ Adventism

ບໍ່ເຊື່ອເຊັ່ນນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ.

ດານເຮອນ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບບັນດາຜູ້ພະຍາກອນທັງປວງ

ເປັນພາບສະແດງເຖິງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຕອນທ້າຍຂອງໄລກ, ແລະຄຳເຫັນຂອງ ຊິສເຕີໄວທ໌

ກ່ຽວກັບຄວາມບາຖະໜາຂອງທ່ານທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງເຈັດສິບປີ (the "seven times") ແລະ

ສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ, ນັ້ນເປັນຕົວແທນແຫ່ງຄວາມບາຖະໜາທີ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍພົງຈະມີ.

ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນບົດຄວາມກ່ອນໜ້ານີ້, ບໍ່ມີຄວາມຈິງໃດໆທີ່ຖືກນຳສະເໜີໃນແຜນພາບປີ 1843 ແລະ

1850 ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນໂດຍກົງ (ຊຳແລ້ວຊ້ຳອີກ) ໃນບົດຂຽນຂອງ ຊິສເຕີໄວທ໌.

ອັນຍະມະນີຂອງ Miller ຈະສ້ອງແສງເຈດີຈຳກວ່າເກົ່າສິບເທົ່າໃນສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນແຫ່ງວັນສຸດທ້າຍ,

ແລະໃນການນັ້ນ ອັນຍະມະນີເຫຼົ່ານັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງບົດທົດສອບສຸດທ້າຍສຳລັບພວກພົມມະຈັນແຫ່ງ

Adventism. ອັນຍະມະນີເຫຼົ່ານັ້ນຄືຄວາມຈິງພື້ນຖານທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນຢູ່ໃນແຜ່ນຈາລຶກຂອງ Habakkuk,

ແລະອັນຍະມະນີໃນຫົບທີ່ຖືກວາງໄວ້ເທິງໂຕະກາງຫ້ອງຂອງ Miller.

ບົດທົດສອບພື້ນຖານແມ່ນບົດທົດສອບສຸດທ້າຍ,

ແຕ່ອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນກໍເປັນເຊັ່ນກັນ. ການປະຕິເສດຄວາມຈິງພື້ນຖານ,

ຊຶ່ງໄດ້ຖືກເປັນແບບຢ່າງໂດຍອັນຍະມະນີໃນຄວາມຝັນຂອງ Miller,

ກໍເທົ່າກັບການປະຕິເສດພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນເວລາດຽວກັນ.

"ການຫລອກລວງຢ່າງສຸດທ້າຍທີ່ສຸດຂອງຊາຕານ

ຄືການເຮັດໃຫ້ຄຳພະຍານແຫ່ງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເປັນໂມຄະ. 'ບ່ອນໃດບໍ່ມີນິມິດ

ປະຊາຊົນກຳລັງກຳລັງ' (ສຸພາສິດ 29:18). ຊາຕານຈະດຳເນີນການຢ່າງແບບຄ້າຍ ໃນຫລາຍໆທິການ

ແລະຜ່ານຫລາຍໆຕົວແທນ

ເພື່ອສັນຄອນຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄຳພະຍານອັນແທ້ຈິງ.

ມັນຈະນຳນິມິດປອມເຂົ້າມາເພື່ອຊັກນຳໃຫ້ຫລົງຜິດ ແລະຈະປະປົນຂອງປອມເຂົ້າກັບຂອງແທ້

ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນເກີດຄວາມຊັງຊັງ ຈົນພວກເຂົາຈະຖືວ່າທຸກສິ່ງທີ່ຖືຊື່ວ່າເປັນນິມິດ

ເປັນພຽງລັກສະນະໜຶ່ງຂອງຄວາມຄັງຄັງໄຄ້ທາງສາສະໜາ; ແຕ່ດ້ວງຈິດທີ່ຊື່ສັດ

ໂດຍການບຽບທຽບຂອງປອມກັບຂອງແທ້ ຈະສາມາດຈຳແນກລະຫວ່າງສອງສິ່ງນັ້ນໄດ້." Selected

Messages, volume 2, 78.

ບັດນີ້ພວກເຮົາກຳລັງກ່າວເຖິງການເພີ່ມພູມແຫ່ງຄວາມຮູ້ທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນປະຫວັດສາດຂອງຝ່າຍມົນເລື້ອ

ນັບແຕ່ປີ 1798 ຈົນເຖິງ 1844, ແຕ່ພວກເຮົາກໍກຳລັງຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ

ເຖິງແມ່ນວ່າຝ່າຍມົນເລື້ອຈະຖືກຕ້ອງໃນການນຳຄຳພະຍາກອນໄປປະຍຸກຕາໃຊ້,

ແຕ່ພວກເຂົາກໍຖືກຈຳກັດໂດຍປະຫວັດສາດທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາຖືກຍົກຂຶ້ນມາ. ບັດນີ້ພວກເຮົາຢູ່ໃນວັນສຸດທ້າຍ, ແລະຢູ່ໃນຊົ່ວຄົນສຸດທ້າຍ (ຊົ່ວທີສີ່) ຂອງອາດເວັນຕົກສົມ. ໃນຊ່ວງເວລານີ້ ອາດເວັນຕົກສົມໄດ້ຖືກບຸກຜັງຄຳສອນດ້ວຍຂົນບຽມປະເພນີແລະປະເພນີນິຍົມ (ເຟັດພອຍບອມ) ຢ່າງເລິກຊື່ງ ຈົນບໍ່ຮູ້ອີກຕໍ່ໄປວ່າ ຄວາມຈິງພື້ນຖານເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຫຍັງ. ການບໍ່ຮູ້ວ່າຄວາມຈິງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຫຍັງ ຍ່ອມຂັດຂວາງອາດເວັນຕົກສົມຈາກການເຂົ້າໃຈນ້ອຍສຳຄັນຂອງຄວາມຈິງເຫຼົ່ານັ້ນ, ແລະເຮັດໃຫ້ຄຳສັ່ງທຶກກ່າວຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກໃຫ້ປົກປ້ອງແລະຮັກສາຄວາມຈິງເຫຼົ່ານັ້ນ ກາຍເປັນສິ່ງທີ່ບາດຈາກຄວາມໝາຍ.

ກ່ອນທີ່ເຮົາຈະດຳເນີນຕໍ່ໄປໃນການອະທິບາຍຂອງການເບຣໂອນກ່ຽວກັບນິມິດແຫ່ງແມ່ນ້ຳອູລາຍ, ເຮົາຈະພິຈາລະນາບາງປະເດັນທີ່ກ່ຽວເນື່ອງ ຊຶ່ງສຳພັນກັບຄວາມຈິງພື້ນຖານ ແລະອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ. ນັກເທວະວິທະຍາສະໄໝໃໝ່ໂຕ້ຖຽງວ່າ ຂໍ້ຄວາມຕໍ່ໄປນີ້ຊີ້ບອກວ່າ ຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາທີ່ຍາວນານທີ່ສຸດໃນພຣະຄຳພິສູງພັນສາມຮ້ອຍປີ.

ປະສົບການຂອງພວກສາວົກຜູ້ໄດ້ປະກາດ “ຂ່າວປະເສີດແຫ່ງອານາຈັກ” ໃນການສະເດັດມາຄົງທຳອິດຂອງພຣະຄຣິດ ມີຄູ່ຂະໜານຂອງມັນຢູ່ໃນປະສົບການຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ປະກາດຂ່າວເລື່ອງການສະເດັດມາຄົງທຳອິດຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງທີ່ພວກສາວົກໄດ້ອອກໄປປະກາດວ່າ “ເວລາໄດ້ຄົບຖ້ວນແລ້ວ ແລະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍຢູ່ໃກ້ແລ້ວ,” ດັ່ງນັ້ນ ມັນເລີຍແລະບັນດາຜູ້ຮ່ວມງານຂອງລາວ ກໍໄດ້ປະກາດວ່າ ໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ຍາວທີ່ສຸດ ແລະເປັນຊ່ວງສຸດທ້າຍທີ່ຖືກນຳສະແດງໄວ້ໃນພຣະຄຳພີ ກຳລັງຈະສິ້ນສຸດລົງ, ການພິພາກສາກຢູ່ໃກ້ແລ້ວ, ແລະອານາຈັກນິລັນດອນກຳລັງຈະຖືກນຳເຂົ້າມາ. ການປະກາດຂອງພວກສາວົກໃນເລື່ອງເວລານັ້ນ ມີພື້ນຖານຢູ່ເທິງເຈັດສິບອາທິດໃນ ດານເໂອນ 9. ຂ່າວສານທີ່ມີນິເວດແລະບັນດາຜູ້ຮ່ວມງານຂອງລາວໄດ້ປະກາດນັ້ນ ປະກາດເຖິງການສິ້ນສຸດຂອງ 2300 ວັນ ໃນ ດານເໂອນ 8:14, ໃນນັ້ນ ເຈັດສິບອາທິດເປັນສ່ວນໜຶ່ງ. ການປະກາດຂອງແຕ່ລະຝ່າຍລ້ວນມີພື້ນຖານຢູ່ເທິງການສຳເລັດຄົບຖ້ວນຂອງສ່ວນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ຂອງໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນອັນຍັງໃຫຍ່ດຽວກັນນັ້ນ.

“ເໝືອນດັ່ງພວກສາວົກຮຸ່ນທຳອິດ, ວິລລຽມ ມິນເລີ ແລະຜູ້ຮ່ວມງານຂອງທ່ານ ກໍບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງຄົບຖ້ວນດ້ວຍຕົນເອງເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງຂ່າວສານທີ່ພວກເຂົາໄດ້ນຳໄປ. ຄວາມຜິດພາດຕ່າງໆທີ່ໄດ້ຜັງຮາກຢູ່ໃນຄຣິດຕະຈັກມາເປັນເວລາຍາວນານ ໄດ້ຂັດຂວາງພວກເຂົາໃຫ້ໄປເຖິງການຕີຄວາມຢ່າງຖືກຕ້ອງໃນຈຸດສຳຄັນປະການໜຶ່ງຂອງຄຳພະຍາກອນ. ດັ່ງນັ້ນ ແມ່ນວ່າພວກເຂົາໄດ້ປະກາດຂ່າວສານທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຝາກໄວ້ກັບພວກເຂົາໃຫ້ນຳໄປປະກາດແກໂລກ, ແຕ່ເນື່ອງຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດໃນຄວາມໝາຍຂອງມັນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ປະສົບກັບຄວາມຜິດຫວັງ.” The Great Controversy, 351.

ຂໍ້ຄວາມນັ້ນກ່າວວ່າ, “Miller ແລະບັນດາຜູ້ຮ່ວມງານຂອງລາວໄດ້ປະກາດວ່າ ໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ຍາວທີ່ສຸດ ແລະເປັນໄລຍະສຸດທ້າຍທີ່ຖືກນຳສະແດງໄວ້ໃນພຣະຄຳພີ ກຳລັງຈະສິ້ນສຸດລົງ,” ແລະນັກເທວະສາດທັງຫຼາຍອ້າງວ່າ ໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ຍາວທີ່ສຸດ ແລະເປັນໄລຍະສຸດທ້າຍນັ້ນ ຄືສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ. ພວກເຂົາຍັງອ້າງຕໍ່ໄປວ່າ ນິເວດແມ່ນສິ່ງທີ່ Sister White ກຳລັງຊີ້ບອກຢູ່ໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນ, ເພາະພວກເຂົາອ້າງວ່າ ນາງກຳລັງກ່າວເຖິງໄລຍະສອງພັນສາມຮ້ອຍປີໂດຍກົງ. ພວກເຂົາຕາບອດຕີຄວາມສຳພັນໃດໆລະຫວ່າງເຈັດສິບປີກັບໄລຍະສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ. ພວກເຂົາຕາບອດຕີແສງສະຫວ່າງທີ່ Daniel ກຳລັງສະແດງເຫາເພື່ອໃຫ້ເຂົາໃຈ.

ເອເລນ ໄວທ໌ ເປັນຜູ້ນັບຖືກຸ່ມ Millerite, ແລະນາງໄດ້ຮູ້ຈັກຂ່າວສານຕ່າງໆທີ່ໄດ້ຖືກບັນຈຸໄວ້ໃນແຜນພູມບຸກເບີກປີ 1843 ແລະໃນແຜນພູມບຸກເບີກປີ

1850 ທີ່ຖືກຈັດພິມໂດຍ F. D. Nichols. ແຜນພູມປີ 1850 ຊຶ່ງຖືກຈັດທຳຂຶ້ນໂດຍ Nichols ນັ້ນ ໄດ້ຖືກຕຽມຂຶ້ນໃນບ້ານຂອງ Nichol ໃນເວລາດຽວກັນພອດ໌ກັບທີ່ James ແລະ Ellen White ກຳລັງອາໄສຢູ່ກັບ Nichols. ໄລຍະເວລາຄຳພະຍາກອນທີ່ຍາວທີ່ສຸດໃນພຣະຄຳພີ ຊຶ່ງຖືກສະແດງໃນແຜນພູມທັງສອງນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ, ແຕ່ແມ່ນ “ເຈັດເທືອ,” ຂອງ Leviticus ບົດທີ 26.

ການອ້າງວ່າຂໍ້ຄວາມກ່ອນໜ້ານີ້ເປັນການລະບຸຢ່າງດົນໃຈວ່າສອງພັນສາມຮ້ອຍປີເປັນໄລຍະເວລາຄຳພະຍາກອນທີ່ຍາວທີ່ສຸດແລະເປັນຊ່ວງສຸດທ້າຍ ກໍ່ເທົ່າກັບທຳໃຫ້ງານຂຽນຂອງຊົດສະເຕີໄວທ໌ຂັດແຍ້ງກັນເອງ. ຖ້ານາງເຊືອສົງເໝີນກໍ່ເທວະວິທະຍາອ້າງເຖິງຂໍ້ຄວາມນີ້ແລ້ວຈະໃຫ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງໃດ ເມື່ອນາງໃຫ້ການຮັບຮອງແຜນພາບຕ່າງໆທີ່ສະໜັບສະໜູນ “ເຈັດເທືອ”?

“ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ແຜນພາບປີ 1843 ໄດ້ຖືກນຳພາໂດຍພຣະຫັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະວ່າມັນບໍ່ຄວນຖືກດັດແປງ; ບັນດາຕົວເລກເປັນໄປຕາມທຳພຣະອົງຊົງປະສົງໃຫ້ເປັນ; ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຢູ່ເໝືອ ແລະປົກປັດຄວາມຜິດພາດໃນບາງຕົວເລກ ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີຜິດໃນສາມາດເຫັນມັນໄດ້ ຈົນກວ່າພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຈະຖືກຖອນອອກ.” Early Writings, 74.

ຜູ້ທີ່ປາກົດຖະໜາຈະທຳນຸບຳລຸງປະເພນີ ແລະ ນິທານປະດິດຂອງຕົນ ອາດຈະໂຕ້ຖຽງວ່າ ໃນແຜນພູມ 1843 ນັ້ນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ວາງພຣະຫັດຂອງພຣະອົງເທິງຄວາມຜິດພາດເລື່ອງ “ເຈັດເທືອ,” ຈົນກວ່າພຣະອົງຈະຍົກພຣະຫັດອອກໃນເວລາຕໍ່ມາ. ບັນຫາຂອງຂໍ້ສັນນິຖານນັ້ນຄື ຊົດສະເຕີໄວທ໌ໄດ້ລະບຸໄວ້ວ່າ ເມື່ອໃດທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍົກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກຈາກຕົວເລກເຫຼົ່ານັ້ນ; ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຖືກຍົກອອກກ່ອນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ພຽງໄມ້ດົນຫຼັງຈາກຄວາມຜິດຫວັງເທືອທຳອິດ. ໃນຄຳພະຍານຂອງນາງກ່ຽວກັບເຫດການນັ້ນ ນາງໄດ້ລະບຸຄວາມຜິດພາດທີ່ຖືກແກ້ໄຂ, ແລະ ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ຄວາມຜິດພາດນັ້ນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງ “ເຈັດເທືອ.”

“ບັນດາຜູ້ສັດຊື່ເຫຼົ່ານັ້ນ ຜູ້ທີ່ຜິດຫວັງ ແລະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າເປັນເຫດໃດທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຈົບໄດ້ສະເດັດມາ ບໍ່ໄດ້ຖືກປະໃຫ້ຢູ່ໃນຄວາມມືດ. ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກນຳໄປຫາພຣະຄຳພີຂອງຕົນ ເພື່ອຄົ້ນຫາຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ. ພຣະຫັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຖືກຍົກອອກຈາກຕົວເລກຕ່າງໆ ແລະຄວາມຜິດພາດນັ້ນກໍ່ໄດ້ຮັບການອະທິບາຍ. ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນວ່າ ຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໄປຈົນເຖິງປີ 1844, ແລະຫຼັກຖານດຽວກັນທີ່ພວກເຂົາເຄື່ອນນຳສະເໜີເພື່ອສະແດງວ່າຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1843, ກໍ່ພໍສົດວ່າມັນຈະສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1844.” Early Writings, 237.

ເມື່ອ “ພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກຍົກອອກຈາກແຜນພາບຕ່າງໆ, ແລະຄວາມຜິດພາດນັ້ນຖືກອະທິບາຍ,” ໃນເວລານັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຮັບຮູ້ວ່າ

“ຫຼັກຖານດຽວກັນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ນຳສະເໜີເພື່ອສະແດງວ່າຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1843, ແທ້ຈິງແລ້ວໄດ້ພິສູດວ່າມັນຈະສິ້ນສຸດໃນປີ 1844.”

ຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ໃນເບື້ອງຕົ້ນຖືກເຂົ້າໃຈວ່າຈະສິ້ນສຸດໃນປີ 1843 ນັ້ນ ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນແຜນພາບປີ 1843, ຊຶ່ງເປັນແຜນພາບທີ່ນັກປະກາດຂ່າວສານກຸ່ມ Millerite ທັງສາມຮ້ອຍຄົນໄດ້ນຳໃຊ້. ຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ຖືກສະແດງໄວ້ໃນແຜນພາບນັ້ນ ແລະຖືກເຂົ້າໃຈວ່າສິ້ນສຸດໃນປີ 1843 ມີດັ່ງນີ້: ສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ ຂອງ Daniel ບົດທີ໒ເບດ ຂໍ້ທີສິບສີ່, ສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວປີ ຂອງ Leviticus ບົດທີ໓໑ ຫົກ ແລະ ໜຶ່ງພັນສາມຮ້ອຍສາມສິບຫ້າປີ ຂອງ Daniel ບົດທີສິບສອງ. ຫຼັງຈາກຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍົກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກຈາກຄວາມຜິດພາດນັ້ນ ແລະໃນເວລານັ້ນພວກ Millerite ກໍໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າ ຫຼັກຖານດຽວກັນທີ່ຊີ້ບອກການສູນສຸດຂອງຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນປີ 1843 ແທ້ທຳຈິງແລ້ວໄດ້ຟື້ນຟູວ່າຊ່ວງເວລາເຫຼົ່ານັ້ນສູນສຸດໃນປີ 1844.

ແຜນພາບປີ 1850 ໄດ້ຖືກຈັດທຳຂຶ້ນໃນປີ 1850 ແລະໄດ້ນຳອອກຈຳໜ່າຍໃນເດືອນມັງກອນ ຂອງປີ 1851. Ellen White ໄດ້ບັນທຶກວ່າ ແຜນພາບນັ້ນກໍເປັນການສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນໃນ Habakkuk ເຊັ່ນດຽວກັນ, ດັ່ງທີ່ນາງໄດ້ບັນທຶກໄວ້ກ່ຽວກັບແຜນພາບປີ 1843 ເຊັ່ນກັນ. ແຜນພາບນັ້ນຍັງໄດ້ສະແດງໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ຍາວທີ່ສຸດ ໃນຖານະເປັນ “ເຈັດເທືອ” ຂອງ Leviticus twenty-six.

“ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ໃນການຈັດພິມແຜນພາບນັ້ນໂດຍອ້າຍ Nichols. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ມີຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບແຜນພາບນີ້ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ, ແລະຖ້າແຜນພາບຖືກຈັດເຮັດໄວ້ສຳລັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖ້າມັນພຽງພໍສຳລັບຄົນໜຶ່ງ ມັນກໍພຽງພໍສຳລັບອີກຄົນໜຶ່ງ, ແລະຖ້າຄົນໜຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງມີແຜນພາບໃໝ່ທີ່ອາດໃນຂະໜາດໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ທຸກຄົນກໍຈຳເປັນຕ້ອງມີມັນຫຼາຍພັ້ງກັນ.” Manuscript Releases, ເຫຼັ້ມ 13, 359.

ການອ້າງວ່າ ການອ້າງອີງຂອງຊີດເຕີໄວທ໌ ຕໍ່ຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພວກມັນເລີ່ມໄຮມ “ໄດ້ປະກາດວ່າ ຊ່ວງເວລາຄຳພະຍາກອນທີ່ຍາວທີ່ສຸດ ແລະ ຊ່ວງສຸດທ້າຍ ທີ່ຖືກນຳມາໃຫ້ເຫັນໃນພຣະຄຳພີ ກຳລັງຈະສູນສຸດລົງ,” ນັ້ນແມ່ນຖືກຕ້ອງ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ປະກາດເຊັ່ນນັ້ນຈິງ. ການອ້າງວ່າ “ຊ່ວງເວລາຄຳພະຍາກອນ” ທີ່ “ຍາວທີ່ສຸດ” ຄືສອງພັນສາມຮ້ອຍປີນັ້ນ ເປັນການຫັນຄຳພະຍາກອນຂອງຊີດເຕີໄວທ໌ໃຫ້ກັບຕົວຕົນເອງ ແລະ ຕົວຕົນບັນທຶກທາງປະຫວັດສາດ. ການເຊື່ອນິທານເລື່ອງນັ້ນ ກໍຄືການເຊື່ອຄຳຕົວະ, ແລະ ໃນວັນສຸດທ້າຍ ຜູ້ທີ່ເລືອກເຊື່ອຄຳຕົວະ ກໍເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຮັກຄວາມຈິງ.

ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ກະທຳການອັດສະຈັນປະດຸດວ່າພຣະອົງຊົງສັກຢາຊາອັນເປັນຂອງພຣະເຈົ້າບາງຊະນິດໃຫ້ແກ່ພຣະອົງເອງ ເພື່ອຈະຜ່ານຄວາມທຸກທໍລະມານແຫ່ງໄມ້ກ້າງແຂນ. ພຣະເຢຊູໄດ້ທົນທຸກດ້ວຍຄວາມທຸກທໍລະມານອັນເປັນຂອງພຣະອົງ ຊົງເກີນກວ່າສິ່ງຊົງສ້າງໃດໆຂອງພຣະອົງຈະອົດທົນໄດ້. ແຕ່ມະນຸດຊາດໄດ້ຖືກຊົງສ້າງຕາມພຣະສະຫວັກຂອງພຣະອົງ, ແລະການດົນໃຈໄດ້ຊີ້ບອກວ່າມະນຸດຊາດຈະຕ້ອງມີໃຊ້ດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ມີໃຊ້. ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງອາດທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານແຫ່ງໄມ້ກ້າງແຂນໄດ້ ຄືຄຸນລັກສະນະປະການໜຶ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງມີ ແລະມະນຸດກໍມີເໝືອນກັນ.

ໃຫ້ເຮົາຈ້ອງມອງໄປຫາພຣະເຢຊູ ຜູ້ຊົງເປັນຜູ້ກໍ່ຕັ້ງແລະຜູ້ທຳໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາສົມບູນ; ຜູ້ຊົງເພາະຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີທີ່ຕັ້ງຢູ່ຂ້າງໜ້າພຣະອົງ ຈົ່ງໄດ້ອົດທົນຕໍ່ໄມ້ກ້າງແຂນ, ຊົງດູກຸກຄວາມອັບອາຍ, ແລະບັດນີ້ປະທັບຢູ່ເບື້ອງຂວາແຫ່ງພຣະບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຮິບຣູ 12:1.

ພຣະເຢຊູໄດ້ທົນທຸກກັບຄວາມທຸກລຳບາກແຫ່ງໄມ້ກ້າງແຂນ ເພາະວ່າພຣະອົງມີເປົ້າໝາຍທີ່ຕັ້ງຢູ່ຂ້າງໜ້າພຣະອົງ, ແລະພວກເຮົາກໍໄດ້ຖືກຊົງສ້າງຂຶ້ນຕາມພຣະສະຫວັກຂອງພຣະອົງ, ແລະດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກຂັບເຄື່ອນໂດຍເປົ້າໝາຍ. ສິ່ງນີ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງແຫ່ງແບບທີ່ຊົງອອກແບບເຮົາໄວ້. ຖ້າພວກເຮົາຖືກນຳໃຫ້ເຊື່ອວ່າ ການເຂົ້າໃຈຮາກຖານຂອງອັດເວນຕິດບໍ່ແມ່ນເລື່ອງສຳຄັນ ພວກເຮົາກໍຈະບໍ່ມີແຮງຈູງໃຈທີ່ຈະເຮັດສິ່ງນັ້ນເລີຍ. ແຮງຈູງໃຈອັນຊອບທຳຈາກພຣະເຈົ້າພຽງປະການດຽວທີ່ພຣະວິນຍານບໍ່ລີ້ສຸດສາມາດປຸກເຮົາຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ເຮົາຊະນະສະພາບແຫ່ງລາໂອດິເຊຍນັ້ນ ຄືຄວາມຮັກຕໍ່ຄວາມຈິງ. ຄວາມຮັກຕໍ່ຄວາມຈິງນັ້ນຈະຖືກທົດສອບໂດຍການ

ມື້ຂອງຂົນບັນນິດແລະປະເພນີອັນງ່າຍດາຍທີ່ຖືກຈັດຂຶ້ນເພື່ອປອບໂຍນຫຼືຄືນຢາກຟັງຂອງພວກເຮົາ.
ຖ້າໃນຄວາມສະບາຍແບບລາໂອດໃຊ້ຂອງພວກເຮົາ
ພວກເຮົາບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງດ້ວຍຕົນເອງ ພວກເຮົາຈະພິນາດ.
ນີ້ແມ່ນຄຳຈຸດທອ້ດເວນຕົດຢືນຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ.

ດານເຮືອນເປັນຕົວຢ່າງຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍ ຜູ້ຊຶ້ງກຳລັງສະແດງຫາ
ຜ່ານພຣະວັດຈະນະຄຳພະຍາກອນ ເພື່ອເຂົ້າໃຈຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງການຕົກເປັນຊະເລີຍເຈັດສິບປີແລະ
ຄຳພະຍາກອນສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ. ການລະບຸວ່າຄຳພະຍາກອນສອງພັນສາມຮ້ອຍປີເປັນຊ່ວງເວລາຄຳພະຍາກ
ອນທີ່ຍາວທີ່ສຸດແລະເປັນຊ່ວງສຸດທ້າຍ ກໍ່ເທົ່າກັບການປະຕິເສດຄວາມຈິງພື້ນຖານຂອງອັດເວນຕິສ ແລະ
ໃນຂະນະດຽວກັນກໍ່ປະຕິເສດສິດທິອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ. ການອ້າງວ່າ
ເມື່ອພວກມັນເລີ່ມໄດ້ນຳສະເໜີຊ່ວງເວລາຄຳພະຍາກອນທີ່ຍາວທີ່ສຸດແລະເປັນຊ່ວງສຸດທ້າຍນັ້ນ
ມັນຄືສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ ກໍ່ເທົ່າກັບການປະຕິເສດບັນທຶກທາງປະຫວັດສາດ.

“ພວກເຮົາບໍ່ມີອັນໃດທີ່ຈະຕ້ອງຢ້ານສຳລັບອະນາຄົດ
ນອກຈາກວ່າພວກເຮົາຈະຫຼົງລົງຈາກທິທາງທີ່ຮຽກວ່າເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳພາພວກເຮົາ
ແລະຄຳສອນຂອງພຣະອົງໃນປະຫວັດສາດໃນອະດີດຂອງພວກເຮົາ.” Life Sketches, 196.

ກາເບຣເຮືອນໄດ້ມາເພື່ອໃຫ້ດານເຮືອນເຂົ້າໃຈທັງນິມິດ “mareh” ແລະ “chazon”
ແລະທ່ານໄດ້ສັງສອນດານເຮືອນໃຫ້ແຍກນິມິດທັງສອງນັ້ນອອກຈາກກັນໃນທາງຄວາມຄິດ
ເຖິງແມ່ນວ່າໂດຍແຈ້ງຊັດແລ້ວນິມິດທັງສອງນັ້ນມີຄວາມສຳພັນໃນທາງຄຳພະຍາກອນ.
ນິມິດນັ້ນລວມເອົາອານາຈັກຕ່າງໆແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີໃນບົດທີ່ຈັດແລະແປດ
ຊຶ່ງເປັນການກ່າວຊື່ແລະຂະຫຍາຍຄວາມກ່ຽວກັບອານາຈັກເຫຼົ່າດຽວກັນນັ້ນໃນບົດທີ່ສອງ.
ຂໍ້ມູນນັ້ນລວມເອົາບົດສົນທະນາໃນສະຫວັນ
ຊຶ່ງສະແດງນິມິດອັນໜຶ່ງວ່າເປັນການຢຽບຢຳສະຖານບໍລິສຸດແລະປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າລົງ
ແລະອີກນິມິດໜຶ່ງວ່າເປັນພຣະລາຊະກິດແຫ່ງການຟື້ນຟູປະຊາຊົນແລະສະຖານບໍລິສຸດ.

ເມື່ອກາເບຣຽນໄດ້ນຳສະເໜີການຕີຄວາມ
ຊົງໃນທີ່ສຸດໄດ້ກ່າຍເປັນໃຈກາງຂອງຂ່າວສານທີ່ພວກມັນເລີ່ມໄດ້ປະກາດນັ້ນ
ໄດ້ມີຄວາມສຳພັນຢ່າງໜຶ່ງດຳລົງຢູ່ລະຫວ່າງນິມິດທັງສອງ
ອັນເປັນສິ່ງທີ່ຄວນໃຫ້ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງໃນການແຍກການຕີຄວາມອອກໃນຄວາມຄິດໄດ້ສັງເກດເຫັນ.
ໜຶ່ງໃນຄວາມແຕກຕ່າງນັ້ນ ຖືກສະແດງອອກໂດຍຄຳສອງຄຳທີ່ຕ່າງກັນ ແຕ່ທັງສອງຖືກແປວ່າ “ກຳນົດໄວ້.”

ເຈັດສິບອາທິດໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ເທິງຊົນຊາດຂອງທ່ານ ແລະເທິງນະຄອນບໍລິສຸດຂອງທ່ານ
ເພື່ອໃຫ້ການລະເມີດສິ້ນສຸດລົງ, ເພື່ອໃຫ້ຄວາມບາບຖືກທຳໃຫ້ໝົດສິ້ນ, ເພື່ອກະທຳການລົບລ້າງບາບຊົດ,
ແລະເພື່ອນຳຄວາມຊອບທຳອັນເປັນນິດເຂົ້າມາ, ແລະເພື່ອປະທັບຕາມນິດແລະຄຳພະຍາກອນ,
ແລະເພື່ອເຈົ້າສະຖານບໍລິສຸດສູງສຸດ. ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈວ່າ
ຕັ້ງແຕ່ການອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ຟື້ນຟູແລະສ້າງເຄຣດຊາເລັ່ມຂຶ້ນໃໝ່ ຈົນເຖິງພຣະເມຊີອາ ອົງເຈົ້ານາຍ
ຈະເປັນເຈັດອາທິດ ແລະຫຼັງຈາກສິບສອງອາທິດ; ຖະໜົນຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນອີກ ແລະກຳແພງດ້ວຍ
ແມ່ນແຕ່ໃນຍາມທີ່ລຳບາກ. ແລະຫຼັງຈາກຫຼັກສິບສອງອາທິດ ພຣະເມຊີອາຈະຖືກຕັດອອກ
ແຕ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອພຣະອົງເອງ;
ແລະຊົນຊາດຂອງເຈົ້ານາຍຜູ້ຈະມານັ້ນຈະທຳລາຍນະຄອນແລະສະຖານບໍລິສຸດ;
ແລະຈຸດຈົບຂອງມັນຈະມາດ້ວຍນ້ຳຖ້ວມ, ແລະຈົນເຖິງວາລະສຸດທ້າຍຂອງສົງຄາມ
ຄວາມຮ້າງເປົ້າໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ແລ້ວ.
ແລະທ່ານນັ້ນຈະຢືນຢັນພັນທະສັນຍາກັບຄົນເປັນອັນຫຼາຍຢູ່ໜຶ່ງອາທິດ; ແລະໃນກາງອາທິດນັ້ນ
ທ່ານຈະໃຫ້ເຄື່ອງບູຊາ ແລະເຄື່ອງຖວາຍຢຸດເຊົາ, ແລະເນື່ອງຈາກການແຜ່ກວ້າງຂອງສົງໜ້າກຽດຊັງ

ທ່ານຈະກະທຳໃຫ້ມັນຮ້າງເປົ້າ, ຈົນເຖິງການສົນສຸດອັນຄົບຖ້ວນ,
ແລະສົງໄສກ່ຽວກັບວັນນີ້ຈະຖືກເທລົງເທິງຜູ້ຖືກເຮັດໃຫ້ຮ້າງເປົ້າ. ດານເອນ 9:24–27.

ເຈດຕະນາທິດ (ສຮື້ອຍເກົ້າສົບປີ) ໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ເໝືອນປະຊາຊົນນັ້ນແລະນະຄອນບໍລິສຸດ. ຄຳທີ່ຖືກແປວ່າ
“ກຳນົດໄວ້” ໝາຍເຖິງ “ຕັດອອກ”, ແລະຄຳນັ້ນຊີ້ບອກເຖິງຊ່ວງເວລາ ທີ່
ໄລຍະແຫ່ງການທົດລອງສຳລັບຊາວຢິວແລະເຢຣູຊາເລັມ.
ມັນຍັງເປັນຕົວແທນຂອງໄລຍະແຫ່ງການກະບົດທຶນໄປສູ່ການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມ
ແລະການເປັນຊະເລື້ອເຈດຕະນາ. ດັ່ງນັ້ນ ສຮື້ອຍເກົ້າສົບປີຈຶ່ງໄດ້ຖືກ “ກຳນົດໄວ້”,
ໂດຍເລີ່ມຈາກພຣະລາຊະດຳລັດສະບັບທຶນສາມ.
ສຮື້ອຍເກົ້າສົບປີທຳອິດແຫ່ງການກະບົດໄດ້ນຳມາຊົງການໂຈມຕີສາມຄັ້ງຂອງເນບູກາດເນັດຊາ,
ການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມຢ່າງສົນເຊີງ, ແລະການກະຈັດກະຈາຍພ້ອມທັງການເປັນຊະເລື້ອເຈດຕະນາຂອງອົດສະຣາ
ເອນຕາມຕົວອັກສອນໃນບາບໂລນຕາມຕົວອັກສອນ.

ພຣະບັນຍັດຂໍທຳອິດເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການສົນສຸດຂອງການເປັນຊະເລື້ອ
ແລະເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງວຽກງານການກໍ່ສ້າງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຂຶ້ນໃໝ່.
ພຣະບັນຍັດທຶນສາມເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ. ການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັດ
ນອງທຳອິດເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການສົນສຸດຂອງການເປັນຊະເລື້ອຂອງອົດສະຣາເອນຜ່ານວິນຍານໃນບາບໂລ
ນຜ່ານວິນຍານເປັນເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ,
ແລະເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງຊ່ວງເວລາສືບສັນຫົກປີ
ເມື່ອພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງໃຊ້ພວກມົນເລໂຮຕໃຫ້ອອກຈາກການເປັນຊະເລື້ອ ແລະສ້າງພຣະວິຫານຜ່ານວິນຍານຂຶ້ນ.

ຄຳທີ່ຖືກແປສອງເທື່ອວ່າ “ກຳນົດໄວ້” ໃນຂໍ້ທີ່ຊາວຫົກ ແລະ ຊາວເຈດ ຄື “charats” ແລະມັນໝາຍເຖິງ
“ການເຮັດໃຫ້ບາດເຈັບ” ແລະ “ພຣະລິຂົດ”. ໃນທາງຄຳພະຍາກອນ ໄດ້ມີການ “ກຳນົດໄວ້” ວ່າ
ສັນຕະປາປາຈະໄດ້ຮັບ “ບາດແຜເຖິງຕາຍ” ໃນຕອນສົນສຸດຂອງຄວາມພິເສດຄັ້ງທຳອິດ.
ນີ້ແມ່ນຄຳດຽວກັນທີ່ດານເອນໃຊ້ໃນບົດທີ່ສິບເອັດ ຂໍສາມສິບຫົກ.

ແລະກະສັດນັ້ນຈະກະທຳຕາມໃຈປາຖະໜາຂອງຕົນ; ແລະລາວຈະຍົກຕົນຂຶ້ນ
ແລະສະແດງຕົນໃຫຍ່ເໝືອນພຣະທຸກອົງ,
ແລະຈະກ່າວຖ້ອຍຄຳອັນນຳພຣະດານຕ່າງພຣະເຈົ້າແຫ່ງພຣະທັງປວງ,
ແລະຈະຈະເລີນຂຶ້ນຈົນກວ່າຄວາມພຣະພິເສດຈະສຳເລັດລົງ. ເພາະວ່າສົງໄສກ່ຽວກັບວັນນີ້ຈະຕ້ອງສຳເລັດ.
ດານເອນ 11:36.

ໃນຂໍ້ທີ່ສາມສິບຫົກ, “ກະສັດ” ໝາຍເຖິງລະບົບສັນຕະປາປາ. ລະບົບສັນຕະປາປາຈະຕ້ອງຈະເລີນຈົນເຖິງປີ
1798, ເມື່ອມັນໄດ້ຮັບ “ບາດແຜເຖິງຕາຍ” ຂອງມັນ. ແລ້ວ “ຄວາມພິເສດ” ຄັ້ງທຳອິດຈະຕ້ອງ “ສຳເລັດລົງ,”
ເພາະ “ຄວາມພິເສດ” ນັ້ນໄດ້ຖືກ “ກຳນົດໄວ້” (ຊົງມີພຣະບັນຊາໄວ້) ໃຫ້ “ເກີດຂຶ້ນ.”
ໃນຕອນສົນສຸດຂອງຄວາມພິເສດຄັ້ງທຳອິດຕໍ່ອານາຈັກຜ່ານເໝືອນຂອງອົດສະຣາເອນ, ຊຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 723
ກ່ອນ ຄ.ສ. ແລະສົນສຸດໃນປີ 1798, ລະບົບສັນຕະປາປາໄດ້ຮັບ “ບາດແຜເຖິງຕາຍ.” ຄຳວ່າ “ກຳນົດໄວ້”
ໝາຍຄວາມວ່າ “ບາດແຜ.”

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫົວໜຶ່ງຂອງມັນບານດັງຖືກຜັນຈົນເຖິງຕາຍ;
ແຕ່ບາດແຜອັນເຖິງຕາຍຂອງມັນໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ຫາຍ;
ແລະຊາວໂລກທັງສິ້ນກໍປະຫລາດໃຈແລະຕັດຕາມສັດຮ້າຍນັ້ນ. ພຣະນິມິດ 13:3.

ກອບຄຳພະຍາກອນຂອງພວກມົນເລໂຮຕໄດ້ຕັ້ງຢູ່ເທິງອຳນາດທຳລາຍລ້າງສອງປະການ ຄື ລັດທິນອກສາສະໜາ
ຕາມດ້ວຍ ອຳນາດສັນຕະປາປາ. ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈວ່າ
ອຳນາດທັງສອງນັ້ນຈະຢຽບຍຳສະຖານບໍລິສຸດແລະກອງທັບ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນນິມິດ “chazon”

ຂອງດານເອນ ບົດທີ 8 ຂໍ້ 13.

ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຜູ້ບໍລິສຸດຜູ້ໜຶ່ງກ່າວຢູ່
ແລະຜູ້ບໍລິສຸດອີກຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ຜູ້ບໍລິສຸດຜູ້ນັ້ນຜູ້ທີ່ກ່າວຢູ່ວ່າ, ນິມິດເລືອງເຄືອງບຊາປະຈຳວັນ
ແລະການລ່ວງລະເມີດແຫ່ງຄວາມຮ້າງເປົ່າ, ທີ່ຈະມອບທັງສະຖານບໍລິສຸດ
ແລະກອງທັບໃຫ້ຖືກຢຽບຢູ່ລົງໃຕ້ຕົນນັ້ນ, ຈະຢູ່ອີກດົນບານໃດ? ດານເອນ 8:13

ອຳນາດແຫ່ງການທຳລາຍອັນເຮັດໃຫ້ຮ້າງເປົ່າຂອງສັນຕະປາບາ ຈະຕ້ອງຢຽບຢູ່ສະຖານບໍລິສຸດ ແລະ
ພົນບໍລິວານ ເປັນເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ.

ແຕ່ລານພາຍນອກພຣະວິຫານນັ້ນ ຈົ່ງປະໄວ້ ແລະຢ່າວັດມັນເລີຍ;
ເພາະວ່າມັນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ພວກຄົນຕ່າງຊາດແລ້ວ:
ແລະພວກເຂົາຈະຢຽບຢູ່ນະຄອນບໍລິສຸດຢູ່ໃຕ້ຕົນເປັນເວລາສິບສອງເດືອນ.
ແລະເຮົາຈະປະທານອຳນາດໃຫ້ແກ່ພະຍານສອງຄົນຂອງເຮົາ,
ແລະພວກເຂົາຈະພະຍາກອນເປັນເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ, ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າກະສອບ. ພຣະນິມິດ
11:2, 3.

ໃນຕອນສິ້ນສຸດຂອງຄວາມພົ້ວໂລດຄົງທຳອິດໃນປີ 1798, ຄຳພະຍາກອນໄດ້ກຳນົດໄວ້ທີ່ຈະ “ເຮັດໃຫ້ບ້າດເຈັບ”
ຕໍ່ອຳນາດສັນຕະປາບາ. ໃນດານເອນບົດ 9, ການກຳນົດນັ້ນຖືກນຳສະເໜີໃນສອງຂັ້ນຕອນທຳອິດ,
ແລະຄຳທີ່ຖືກແປສອງຄັ້ງວ່າ “ກຳນົດ” ໃນຂໍ້ຕົກລົງນັ້ນ ມີຄວາມກ່ຽວພັນກັບນິມິດ “chazon”,
ໃນຂະນະທີ່ຄຳທີ່ຖືກແປວ່າ “ກຳນົດ” ໃນຂໍ້ຕົກລົງສູ່ເປັນຄຳພາສາເຮັບເຮືອກີຄຳໜຶ່ງ
ແລະມີຄວາມກ່ຽວພັນກັບນິມິດ “mareh”. ດານເອນ, ຜູ້ເປັນຕົວແທນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍ,
ກຳລັງສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າໃຈຄວາມສຳພັນຂອງນິມິດທັງສອງນັ້ນ,
ຊຶ່ງກາຍເປັນໂຕອອກແກ່ລາວໃຫ້ແຍກອອກຈາກກັນໃນທາງຄວາມຄິດ.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ຫົວຂໍ້ນີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

“ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະທານຂ່າວສານໃໝ່ແກ່ພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງປະກາດຂ່າວສານນັ້ນ
ຄືຂ່າວສານທີ່ໃນປີ 1843 ແລະ 1844 ໄດ້ນຳພາພວກເຮົາອອກຈາກບັນດາຄຣິດຕະຈັກອື່ນ.” Review and
Herald, January 19, 1905.